

ADORACIÓ EUCARÍSTICA

Abadia de Montserrat
Centre de Coordinació Pastoral, 2019

*Viure en comunió real amb Jesús sobre aquesta terra
ens fa ja passar de la mort a la vida.
El cel comença precisament en aquesta comunió amb Jesús.
El cel comença amb l'Eucaristia.*

Franciscus

Mentre el celebrant es dirigeix a seu i es va a buscar la Reserva, es toca un peça d'orgue. El diaca porta el Sagrament i el col·loca en la custòdia. Quan s'encensa l'Eucaristia es canta:

Hymn
3.

P Ange língua glo-ri-ó-si Córporis mystéri-um, Sanguínisque pre-ti-ó-si

Quem in múndi pré-ti-um Frúctus véntris generó-si Rex effúdit génti-um Amen.

Pange lingua gloriósi
córporis mysterium,
sanguínisque pretiosi,
quem in mundi pretium
fructus ventris generósi,
Rex effúdit géntium.

Canta llengua el sant misteri
del gloriosíssim Cos
i de la Sang preciosa
que el Rei de les nacions,
fruit d'entranya generosa
ha vessat per salvar el món.

Nobis datus, nobis natus
ex intácta Virgine
et in mundo conversátus,
sparso verbi sémine,
sui moras incolátus
miro clausit órđine.

Se'ns donà i ens volgué néixer
del sant ventre virginal,
i, sembrada la paraula
en el món on habità,
hi acaba la seva estada
amb la nova institució.

In suprémae nocte cenae
recúbens cum frátribus,
observáta lege plene
cibis in legálibus,
cibum turbae duodénae
se dat suis mánibus

Aquell vespre de la cena,
la darrera amb els germans,
observats tots els preceptes
d'aquell àpat ritual,
per ses mans ens dóna als dotze
ell mateix com a menjar.

Verbum caro, panem verum
 Verbo carnem éfficit:
 fitque sanguis Christi merum,
 et si sensus déficit,
 ad firmándum cor sincerum
 sola fides súfficit.

El Ver-carn amb la paraula
 muda en carn el que era pa;
 sang de Crist el vi es torna.
 Si els sentits no entenen res
 n'hi ha prou amb la fe sola
 perquè el cor n'estigui cert.

Es guarden uns minuts de silenci

De la Carta Encíclica "Mysterium Fidei" del Sant Pau VI, papa.

El misteri de fe, és a dir, l'inefable do de l'Eucaristia, que l'Església catòlica ha rebut de Crist, el seu Espòs, com a penyora del seu immens amor, l'ha guardat sempre religiosament com el tresor més preciós (...)

«El nostre Salvador, al darrer sopar, la nit en què ell va ser entregat, va instituir el sacrifici eucarístic del seu cos i sang, amb el qual anava a perpetuar pels segles, fins a la seva tornada, el sacrifici de la creu i confiar així a la seva Esposa, l'Església, el memorial de la seva mort i resurrecció: sacrament de pietat, signe d'unitat, vincle de caritat, banquet pasqual, en el qual es menja el Crist, l'ànima s'omple de gràcia i se'ns dóna una peça de la glòria venidora »[1].

(...) Cal que ens acostem, particularment a aquest misteri, amb humil reverència, (...) no considerant solament el

que perceben simplement els sentits, sinó atents a les paraules de Jesús, perquè la seva paraula no pot enganyar » (...) Perquè quan el Senyor anomena cos seu al pa integrat per la unió de molts grans, Ell està indicant la unió del nostre poble, a qui Ell sosté; i quan diu sang seva al vi espremut de molts grans i raïms i que units formen una cosa, indica igualment el nostre ramat, compost d'una multitud reunida entre si » (...)

L'Església catòlica rendeix (...) culte (...) al sagrament eucarístic, no només durant la missa, sinó també fora de la seva celebració, conservant amb la màxima diligència les espècies sacramentals consagrades, presentant-les a la solemne veneració dels fidels cristians, portant-les en processó amb alegria de la multitud del poble cristià.

(...) Tots sabem que la divina Eucaristia confereix al poble cristià una dignitat incomparable. Ja que no només mentre s'ofereix el sacrifici i es realitza el sagrament, sinó també després, mentre l'Eucaristia és conservada a les esglésies i oratoris, Crist és veritablement l'Emmanuel, és a dir, «Déu amb nosaltres». Perquè dia i nit és enmig de nosaltres, habita amb nosaltres ple de gràcia i de veritat; ordena els costums, alimenta les virtuts, consola els afligits, enforteix els febles, incita a la seva imitació a tots que a Ell s'acosten, de manera que amb el seu exemple aprenguin a ser mansos i humils de cor, i a buscar no ja les coses pròpies, sinó les de Déu. I així tot el qui es torna cap al august sagrament eucarístic amb particular devoció i s'esforça a estimar al seu

torn amb promptitud i generositat a Crist que ens estima infinitament, experimenta i comprèn a fons, no sense gran goig i aprofitament de l'esperit, com de preciosa és la vida amagada amb Crist en Déu i quant serveix estar en col·loqui amb Crist: res més dolç, res més eficaç per recórrer el camí de la santedat.

El culte de la divina Eucaristia mou molt fortament l'ànim a conrear l'amor social, pel qual anteposem al bé privat el bé comú; fem nostra la causa de la comunitat, de la parròquia, de l'Església universal, i estenem la caritat a tothom, perquè sabem que arreu hi ha membres de Crist

Acabat es canta

Tornada

S
Tots: On hi ha ve - ri - ta - ble a - mor, a - llí hi ha Déu.

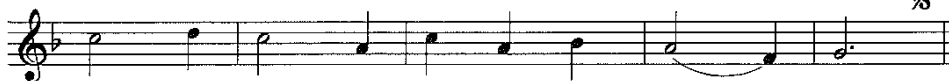
C
On hi ha ve - ri - ta - ble a - mor, a - llí hi ha Déu.

T
On hi ha ve - ri - ta - ble a - mor, a - llí hi ha Déu.

B
On hi ha ve - ri - ta - ble a - mor, a - llí hi ha Déu.

Estrofes

1. For - mant u - ni - tat ens re - u - neix l'a - mor del Crist.

E - xul - tem i en Ell a - le - grem - nos.

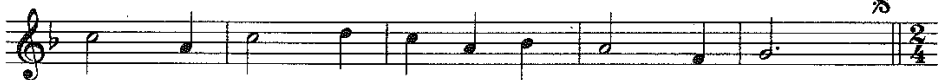
2. Te - mem i es - ti - mem el Déu vi - vent. I amb cor sin -

cer tam - bé nos - al - tres es - ti - mem - nos

3. Quan, doncs, tots ens a - jun - tem, pro - cu -

rem no di - vi - dir - nos en l'es - pe - rit.

4. Que ces - sin les llui - tes ma - lig - nes que ces - sin les dis - còr - di -

es. Que Crist Déu si - gui sem - pre en - tre nos - al - tres.

5. Que jun - ta - ment amb els sants, pu - guem veu - re la

vos - tra faç glo - ri - o - sa, Crist, Déu nos - tre.

6. Jo - ia im - men - sa, jo - ia pu - ra,
pels se - gles in - fi - nits de se - gles. A - mén.

Es guarden uns minuts de silenci

D'una homilia del papa Francesc per al dia de Corpus

La nostra història personal de salvació es funda en el record del que el Senyor ha fet per nosaltres. Recordar és essencial per a la fe, com l'aigua per a una planta. La memòria és important, perquè ens permet romandre en l'amor, re-remember, és a dir, portar al cor, no oblidar que ens estima i que estem cridats a estimar".

No obstant això aquesta facultat única, que el Senyor ens ha donat està avui més aviat afeblida. En el frenesí en el qual estem immersos, són moltes persones i esdeveniments que semblen com si passessin per la nostra vida sense deixar rastre. Es passa pàgina ràpidament, famolencs de novetat, però pobres de records. Així, eliminant els records i vivint a l'instant, es corre el perill de romandre en el superficial, a la moda del moment, sense anar a fons, sense aquesta dimensió que ens recorda qui som i d'on venim. Llavors la vida exterior es fragmenta i la interior es torna inert.

El Cos i la Sang de Crist ens recorda que, en la fragmentació de la vida, el Senyor surt al nostreencontre amb una fragilitat amorosa que és l'Eucaristia. "En el Pa de vida el Senyor ens visita fet aliment humil que guareix amb amor la

nostra memòria, malalta de frenesí. Perquè l'Eucaristia és el memorial de l'amor de Déu. Per això ens fa tant bé el memorial eucarístic: perquè no és una memòria abstracta, freda o conceptual, sinó la memòria viva i consoladora de l'amor de Déu. "En l'Eucaristia està tot el sabor de les paraules i dels gestos de Jesús, el gust de la seva Pasqua, la fragància del seu Esperit. En e record que l'amor porta a l'adoració s'imprimeix en el nostre cor la certesa de ser estimats per Ell". Així l'Eucaristia forma en nosaltres una memòria agraïda, perquè ens reconeixem fills estimats i sadollats pel Pare; una memòria lliure, perquè l'amor de Jesús, el seu perdó, guareix les ferides del passat i ens mitiga el record de les injustícies sofertes i infligides; una memòria pacient perquè enmig de l'adversitat sabem que l'Esperit de Jesús roman en nosaltres. L'Eucaristia ens anima: fins i tot en el camí més accidentat no estem sols, el Senyor no s'oblida de nosaltres i cada vegada que anem a Ell ens conforta amb amor.

El cor canta l'Ave verum

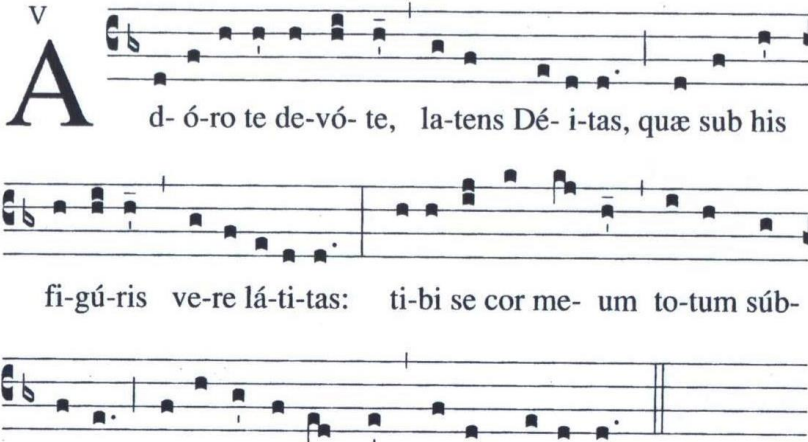
Ave verum corpus, natum
de Maria Virgine,
vere passum, immolatum
in cruce pro homine
cuius latus perforatum
fluxit aqua et sanguine:¹
esto nobis praegustatum
in mortis examine.

O Iesu dulcis, O Iesu pie,
O Iesu, fili Mariae.
Miserere mei. Amen.

Salve, cos veritable,
nascut de Maria Verge;
el mateix que patí i fou immolat
a la Creu, per a salvar els homes.
El seu costat perforat
vessà sang i aigua.
que puguem pregustar-lo,
en les angoixes de la mort.

Oh dolç Jesús, Oh piadós Jesús,
Oh Jesús, fill de Maria,
tingueu pietat de mi. Amén.

V
A

d- ó-ro te de-vó- te, la-tens Dé- i-tas, quæ sub his
fi-gú-ris ve-re lá-ti-tas: ti-bi se cor me- um to-tum súb-
ii-cit, qui- a te contémp-lans to-tum dé-fi- cit.

Devot us adoro, Deïtat latent
sota d'aquests signes verament present
el meu cor per vostre tot ell s'ofereix,
perquè contemplant-vos tot ell defalleix

Visus, tactus, gustus in te fallitur
sed auditu solo tuto creditur.
Credo quiddid dixit Dei Filius,
nil hoc verbo Veritatis verius.

A gust, vista i tacte, amagat resteu
però, amb sols l'oïda, segur l'home creu
Crec tot el que el Vostre Verb ens ha parlat
cap paraula d'altre no és més veritat

In cruce latebat sola Deitas,
at hic latet simul et humanitas;
ambo tamen credens atque confitens
peto quod petivit latro paenitens.

En la Creu s'amaga la divinitat,
 ara aquí és oculta fins la humanitat;
 jo però confesso una i l'altre en vós
 com el lladre imploro pietat Senyor

Plagas, sicut Thomas, non intueror,
 Deum tamen meum te confiteror.
 Fac me tibi semper magis credere,
 in te spem habere, te diligere.

No us veig les ferides con sant Tomàs
 Déu però us confesso no veient-les pas
 Feu que jo en vós sempre tingui fe major
 imés ferma esperança, mes ardent amor

O memoriale mortis Domini!
 Panis vivus, vitam praestans homini!
 Praesta meae menti de te vivere
 et te illi semper dulce sapere.

Oh memorial de la Mort del Senyor
 Pa viu que dóna vida a l'home!
 Concediu a la meu pensament que de vós visqui
 i que la vostra dolcesa sempre gusti

Pie pellicane, Iesu Domini,
me immundum munda tuo sanguine
cuius una stilla salvum facere
totum mundum quit ab omni scelere.

Senyor Jesús, Pelicà benigne,
la meva immundícia la vostra sang mudi
de la qual una sola gota pot alliberar
tot el món de tots els seus pecats.

Iesu, quem velatum nunc aspicio
oro fiat illud quod tam sitio
Ut te revelata cernens facie
visu sim beatus tuae gloriae. Amen.

Jesús, a qui ara veig ocult
us prego que es faci el que tant desitjo:
Que en mirar el vostre rostre revelat
sigui feliç veient la vostra glòria. Amen.

Després d'uns minuts de silenci es proclama aquest fragment de l'evangeli

De l'evangeli segons sant Joan

15, 9-17

Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics

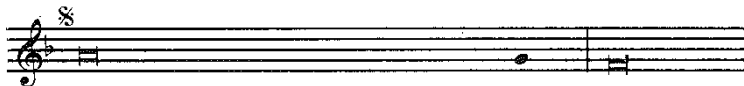
En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo us estimo tal com el Pare m'estima. Manteniu-vos en l'amor que us tinc. Si observeu els meus manaments, us mantindreu en l'amor que us tinc, com jo també observo els manaments del meu Pare i em mantinc en l'amor que em té. Us he dit tot això perquè tingueu l'alegria que jo tinc, una alegria ben plena. El meu manament és que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mando. Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics, perquè us he fet saber tot allò que he sentit del meu Pare. No sou vosaltres, els qui m'heu escollit. Sóc jo qui us he escollit per confiar-vos la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, un fruit que durarà per sempre. I el Pare us concedirà tot allò que demanareu en nom meu. Això us mando: que us estimeu els uns als altres».

Ant.

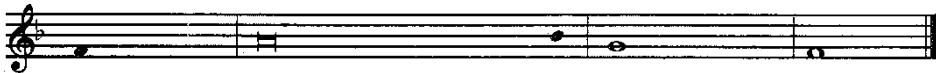
Tot - hom co - nei - xe - rà que som del

Crist si ens es - ti - mem com a ger - mans.

Recitat

1. Crist,	Redemptor	del	món
2. Crist,	Fill de Déu	vi -	vent
3. Crist,	Bon	Pas -	tor
4. Crist,	Pa de la	Vi -	da
5. Crist,	Cep veri -	ta -	ble
6. Crist,	Font d'aigua	vi -	va
7. Crist,	Rei	de	pau
8. L'Esperit i l'Església		cla -	men

1.	víctima dels	nos - tres	pe - cats. R
2. ca	- mí veritat	i vi -	da. R
3. que do	- neu la vida per les	o - ve	- lles. R
4. forta	- le	sa dels	cre - ients. R
5.	saba dels	vos - tres	fi - dels. R
6. que	brolla fins	l'E - terni	- tat. R
7. co	- rona dels	vos - tres	ser - vents. R
8.	(Tothom)	ve - niu	Se - nyor. Ant.

Tornada

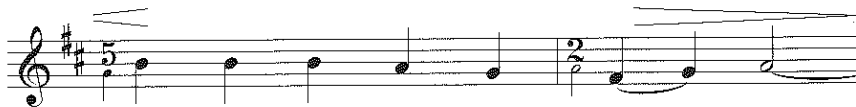
Grà - ci - es e - ter - na - ment.

Pa - re nos - tre, que es - teu en el cel:

si - guí san - ti - fi - cat el vostre nom; vingui a nos -

al - tres el vos - tre Reg - ne;

fa - ci's la vo - lun - tat, ai - xí a la

terra com es fa en el cel. *mf* El nostre pa de cada

f di - a do - neu - nos, Se - nyor, el di - a d'a - vui;

i per - do - neu les nos - tres *f* culpes, ai - xí com nos -

al - tres per - do - nem els nos - tres deu - tors;

mp i no per - me - teu que nos - al - tres cai - guem a la

tempta - ci - ó; ans des - lliureu - nos de qual - se - vol

mal. A - *p* mén.

Quan s'encensa l'Eucaristia, tothom canta:

3. Antum ergo Sacraméntum Ve-ne-rémur cérnu-i :
 Et antiqúum documéntum Nóvo cédat rí-tu-i :
 Praéstet fí-des suppleméntum Sénsu-um de-féctu-i.

2. Geni-tó-ri, Geni-tó-que Laus et jubi-lá-ti-o,
 Sá-lus, hó-nor, vírtus quó-que Sit et benedícti-o :
 Procedénti ab utró-que Cómpar sit laudá-ti-o. A-men.

De genolls, doncs, adorem-lo,
 aquest sagrament tan gran,
 i el que en fou imatge antiga
 deixi lloc al ritu nou:
 que la nostra fe supleixi
 el defecte dels sentits.

A Déu Pare i al Fill únic
 donem glòria i honor,
 majestat i benaurança
 força i benedicció;
 i donem igual lloança
 al qui procedeix d'ambdós

Oració final

Preguem.

Es fa un moment de silenci, després el P. Abat prossegueix:

Il·lumineu, Senyor,
els nostres cors amb la llum de la fe
i enceneu-los amb el foc de l'amor,
a fi que adorem confiadament en esperit i en veritat
aquell que reconeixem en aquest sagrament
com a Déu i Senyor nostre.
Ell, que viu i regne pels segles dels segles.

Benedicció amb el Santíssim, en silenci.

Es guarda el Sagrament en el tabernacle. Mentrestant es canta:

Airós Sol Mi m La m Re 7 Sol

Llo - eu el Se - nyor, vos - al - tres tots els po - bles, glo - ri - fi -

Mi m La m Re 7 Sol Mi m

queu - lo, to - tes les na - ci - ons! És im - mens, el seu a -

La m Si 7 Mi m Do La 7

mor per nos - al - tres, la fi - de - li - tat del Se - nyor du - ra - rà

Re 7 Sol Mi m La m La m Re 7 Sol

sem - pre! Al - le - lu - ia! Al - le - lu - ia!

Un cop el diaca ha retirat del presbiteri el Sagrament, es canta:

Pc. Be-ne - ïm el Se-nyor. *T.* Do-nem grà-ci-es a Déu.

Santuari de Montserrat